

20. november 1998 om retlig beskyttelse af adgangsstyrede og adgangsstyrende tjenester (EF-Tidende 1998 nr. L320, s. 54).

Bilag V til direktivet indeholder en vejledende liste over tjenester, der ikke er omfattet af definitionen af »informationssamfundets tjenester« i direktivets artikel 1, nr. 2. Denne liste vil med to modifikationer beskrevet nedenfor være vejledende for en bedømmelse af, om en konkret tjeneste kan anses for en indholds- og informationstjeneste i relation til bestemmelserne i denne lov. Bilag V er optrykt som et bilag 3 til loven.

Lovens definition omfatter - i modsætning til direktivet, som alene vedrører tjenester, der normalt ydes mod betaling - både tjenester, der ydes mod betaling fra slutbrugeren, eller som finansieres på anden måde, f.eks. via reklamer, samt tjenester, som ydes uden betaling. Dette kunne f.eks. være tjenester, som staten eller andre offentlige myndigheder leverer uden modydelse på det sociale, kulturelle, uddannelsesmæssige eller retlige område.

Uden for definitionen falder tjenester, der formidles elektronisk, men hvor parterne er fysisk til stede på samme sted ved leveringen af tjenesteydelsen, jf. bilag V, pkt. 1.

Ved »elektronisk tilrådighedsstillelse« forstås, at en tjeneste fra afsendelsesstedet sendes og på bestemmelsesstedet modtages ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik, dvs. at tjenesteydelsen tilvejebringes gennem brug af en teletjeneste, der fungerer som transportsystem for denne. Tjenester, der ydes via taletelefoni og telefax, vil således også være omfattet af definitionen. Dette er en udvidelse i forhold til direktivet, der stiller krav om, at afsendelsen og modtagelsen af tjenesten sker ved hjælp af »elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og datalagringsudstyr«, jf. bilag V, pkt. 2 til direktivet.

Uden for definitionen falder endvidere tjenesteydelser som nævnt, der ikke leveres på grundlag af en individuel anmodning fra en slutbruger (dvs. at transmission af data sker, når anmodning herom - f.eks. via Internettet - elektronisk er fremsat), men i stedet leveres som punkt-til-multipunkt distribuerede tjenester. Radio- og tv-programvirksomhed, som bl.a. omhandles i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og i artikel 1, litra a) i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EF-Tidende 1989 nr. L208, s. 23), som ændret ved direktiv 97/36/EF, er således ikke omfattet af definitionen, jf. bilag V, pkt. 3. Det samme gælder den generelt distribuerede tjeneste, der består i at »pakke« en række radio- og tv-pro-

grammer sammen med henblik på videresalg, samt evt. udbud af en elektronisk programguide eller lignende indramning af programmerne.

Uanset ovennævnte forståelsesmæssige afgrænsning af begrebet er der fortsat tale om et begreb, som omfatter en række meget forskellige tjenester, herunder eksempelvis en offentlig myndigheds tilvejebringelse af en indholds- og informationstjeneste rettet til borgerne indeholdende oplysninger om borgernes rettigheder og pligter, en privat virksomheds information om sine forretningsaktiviteter etableret i markedsføringsøjemed, rent netbaserede salgs- og markedsføringsaktiviteter, tilvejebringelse af underholdning og nyheder af radio- og tv lignende karakter, forskellige former for målrettede database-tjenester samt endelig private borgers personlige hjemmesider m.v. på nettet.

I en række af de nævnte situationer er det ikke hensigten at foretage en særskilt regulering af den pågældende aktivitet i telelovgivningen, og den ovenfor nævnte oprensning skal således på disse områder primært ses som en afgrænsning af, hvilke aktiviteter der ikke anses for omfattet af begrebet teletjenester.

Begrebet anvendes i lovens kapitel 23, der indeholder bestemmelser, der regulerer forskellige delmængder af informations- og indholdstjenester, i formålsbestemmelsen for samtrafik og i forbindelse med reguleringen af de såkaldte service 900-tjenester (opkald til overtakserede 8-cifrede numre, hvor betaling for informations- og indholdstjenesten sker integreret i opkrævningen af betalingen for selve teletjenesten).

Til stk. 5

Der henvises til bemærkningerne til stk. 3.

Til § 4

Telereguleringen skelner i en række sammenhænge mellem henholdsvis slutbrugere og udbydere af telenet eller teletjenester, hvor slutbrugere er brugere af telenet eller teletjenester, som ikke samtidig selv videresælger teletjenester. Afgrænsningen er navnlig relevant i to sammenhænge. For det første i forbindelse med afgrænsningen af, hvilke parter der er berettigede til at indgå aftale om køb af et eller flere samtrafikprodukter med de prisfordele m.v., der ligger heri, og for det andet i forbindelse med afgrænsningen af, hvem de forbrugerrettede dele af telereguleringen tilsigter at beskytte.

Slutbrugere defineres i modsætning til udbydere af telenet eller teletjenester og kan omfatte såvel erhvervsdrivende som ikke-erhvervsdrivende brugere af telenet eller teletjenester, herunder storkunder og